Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XC Ч. 172. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 10-го ВЕРЕСНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 10, 1983 No. 172. VOL. XC.

Відбудуться Загальні Збори Товариства Сеньйорів у Філядельфії

Філядельфія, Па. (Я.Т.). — В суботу, 17-го вересня, тут, у приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру, відбудуться перші Загальні збори Українсько-Американського Товариства Громадян-Сеньйорів. Над організацією цього Товариства уже довший час працює гурт ідейних і компетентних людей, на чолі з проф. Володимиром Винницьким, мгром Володимиром Кебузом і з невтомним Головою УОК Центру д-ром Олександром Черником. До Товариства вписалося вже 560 громадян і число це зростає кожного дня.

Товариство сеньйорів є одною з галузей Українсько-Американської Суспільної Опіки, яка уже працює при УОКЦентрі. Бюро відкрите кожної середи і п'ятниці від 9-ої до 5-ої год.; веде його фахова сила Христя Черник.

Слід додати, що УОКЦ віддав для вжитку членів Товариства сеньйорів велику гарно влаштовану залю, де сеньйори будуть могти сходитися для розваги (шахи, карти, преса і журнали) чи прямо, щоб зустріти знайомих і поговорити.

Перед Товариством сеньйорів великі можливості матеріяльної допомоги старшим громадянам і великі можливості заспокоєння їхніх товарисько-культурних потреб, що часто є більше потрібне старшим, зокрема самітним громадянам, як матеріяльна поміч.

Матеріяльна поміч старшим громадянам у ЗСА високо розвинена, має різні форми і розпоряджає поважними федеральними, стейтовими і міськими фондами.

Українсько-Американська Суспільна Служба при УОКЦ та Товариство сеньйорів поставили собі за завдання старатися про матеріяльну допомогу, яка належиться українським сеньйорам від федерального Уряду, від стейту і від міста Філядельфії, а теж влаштувати для сеньйорів постійний осередок культурної розваги і товариських зустрічей.

Успішний розвиток Товариства сеньйорів буде у великій мірі залежати від числа членів. Наприклад, більші організації сеньйорів отримують крім іншої допомоги теж малі автобуси для транспортування старших осіб до споживчих крамниць тощо.

Було б дуже вказаним, щоб усі українські сеньйори, які це цього не зробили, вписалися у члени Товариства сеньйорів ще перед 17-им вересня.

Адреса Українського Освітньо-Культурного Центру: 700 Cedar Rd., Philadelphia, Pa. 19111; телефон Суспільної Опіки: 663-0707.

Нюйоркчани готуються до Вашінгтону

Ню Йорк, Н. Й. — Створений п'ять тижнів тому Нюйоркський Комітет для відзначення у Вашінгтоні 50-ліття голодомору в Україні, що його очолює Ділова президія на чолі з Всеволодом Саленком і у склад якої входить багато організацій метрополітального Ню Йорку, відбув свої чергові наради ввечорі у середу, 7-го вересня, в Українському Народному Домі тут, з преважливим порядком нарад.

Серед обговорюваних справ центральне місце посідала Меморіяльна Маніфестація і Меморіяльний Концерт, які мають відбутися у Вашінгтоні в неділю, 2-го жовтня. Стало тут відомо, що з метрополітального Ню Йорку від'їде кількадесят автобусів до Вашінгтону, квитки на які вже тепер можна набути в українських крамницях на долині міста: „Арка", „Сурма" і „Еко" та в православній Кредитівці. Є дві можливості їхати автобусами до Вашінгтону: перша — автобуси відходять з Ню Йорку у суботу, 1-го жовтня, вранці о 7-ій годині, на два дні. За квиток їзди — 25 долярів від особи. Крім того нічліг у готелі (кімната на дві особи) по 20 долярів з особи, тобто разом 40 дол. Друга можливість — їхати в неділю, 2-го жовтня, раненько о 5-ій годині, на один день. Кошт квитка — 20 дол. від особи. Автобуси, суботні і недільні, повертаються з Вашінгтону до Ню Йорку в неділю, 2-го жовтня, після закінчення Меморіяльного Концерту. Вирушатимуть автобуси на Вашінгтон в обидва дні з-під Українського Народного Дому на 2-ій авеню на долині міста. Замовляти місце в автобусі можуть не тільки нюйоркчани, але й мешканці стейтів Ню Джерзі та Коннектикат.

Комітет міста Ню Йорку для відзначення у Вашінгтоні 2-го жовтня 50-ліття голодомору в Україні 1932-1933 років, засновано 10-го серпня під патронатом українських Церков, на ініціятиву Координаційного Комітету Українських Комбатантських Організацій і з активною участю того дня таких організацій: Пласт, Український Золотий Хрест, Український Народний Дім, Православна Кредитівка, Український Братський Союз, Український Народний Союз, Координаційний Комітет Комбатантів, Організація Державного Відродження України, Українсько-Американські Комбатанти, Дивізійники, Об'єднання колишніх Вояків УПА, Асоціяція Пенсіонерів, Український Спортовий Клюб, Наукове Товариство ім. Шевченка, Товариство Українських Інженерів, та з особистою участю пароха церкви св. Юра Патрикія Пащака і адвоката Романа Гуглевича, почесного голови Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій міста Ню Йорку.

Відтоді до Нюйоркського Комітету для відзначення у Вашінгтоні 50-ліття голодомору в Україні приєдналися теж інші організації і установи метрополітального Ню Йорку. Почесними членами Нюйоркського Комітету є: парох церкви св. Юра о. Патрикій Пащак, парох православного собору св. Володимира

(Закінчення на ст. 4)

ҐРОМИКО ЗАБРІХУЄТЬСЯ

Мадрид, Еспанія. — Совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико настирливо захищаючи дії свого уряду, повторив у середу, 7-го вересня, совєтські твердження про те, що остаточно відповідальними за збиття совєтським винищувачем корейського пасажирського літака 1-го вересня і загибелі 269 осіб не є Совєтський Союз, а ЗСА.

Виступаючи на сесії міністрів закордонних справ країн Сходу і Заходу в Мадриді, Ґромико заявив, що совєтські кордони є і залишаться непорушними. Він далі вперто наполягав, що південнокорейський пасажирський літак, збитий совєтськьми військовим винищувачем, був шпигунським літаком на службі американців, що американці розв'язали кампанію брехні" і „фальші" відносно інциденту з літаком.

Перед сесією міністри закордонних справ країн НАТО зібралися для обговорення можливого припинення щонайменше на тиждень або 10 днів повітряних польотів до Совєтського Союзу на знак протесту проти варварського зістрілення цивільного пасажирського літака совєтським військовим винищувачем.

Летуни повітряних ліній декількох західньоевропейських країн заявили про свою готовість приєднатися до бойкоту плянових польотів до Совєтського Союзу, до чого закликала Міжнародна федерація об'єднань летунів повітряних ліній.

Державний секретар Джордж Шулц, який зустрівся з Ґромиком, зажадав від нього повних пояснень того, що президент Роналд Реґен назвав „масакрою".

В короткій заяві Шулц звернув увагу репортерів на наполягання Ґромика на тому, що совєтські кордони є „священні та недоторкані", заявивши: „Висновок такий, що, якщо хтось переступить їх, вони готові знову збити його".

Картер підтримує позицію Реґена в Центральній Америці

Вашінгтон. — Колишній президент Джіммі Картер, виступаючи зі свідченням перед президентською комісією у справах Центральної Америки, яку, як відомо, очолює колишній державний секретар в уряді Ніксона і Форда Генрі Кіссінджер, заявив, що в основному він підтримує політику теперішньої Адміністрації в цьому районі світу, в тому також воєнний аспект цієї політики, який включає маневри американських збройних сил на ширшу скалю.

„Я приєднуюсь до домінуючої в нашій країні думки, що З'єднані Стейти Америки повинні перешкодити і унедкідливити заходи комуністів, особливо тих, які намагаються експортувати революцію до інших країн, зокрема з Куби і Нікараґуа" — заявив виразно і недвозначно Картер.

Картер, кажуть політичні спостерігачі і кореспонденти, зробив гарне і позитивне враження на членів комісії особливо після того, коли він запропонував, щоб згадана комісія не працювала в атмосфері хаосу і воєнних дій в Центральній Америці, а намагалася випрацювати принаймні п'ятилітній плян і допомоги центральноамериканським державам, які знаходяться в дружніх відносинах із ЗСА. Очевидно, плян повинен бути так складений, щоб він був сприємливий для обидвох палат Конгресу і американського народу в цілому.

Колишній президент дав до зрозуміння членам комісії, що він особисто не схвалює таємної „дипльоматії" і операцій Сі-Ай-Ей в Нікараґуа і Гондурасі, бо згідно з його опінією воєнні дії в Центральній Америці повинні мати відкритий характер і ясно спрецизовану політичну лінію.

У заключному слові Г. Кіссінджер заявив, що після вислухання думки інших політиків і колишніх президентів, члени комісії випрацюють плян поїздок до країн Південної Америки, щоб на місці зорієнтуватися в існуючій ситуації і потребах.

АМЕРИКАНСЬКА АРТИЛЕРІЯ ЗНИЩИЛА БАЗУ ДРУЗІВ

Бейрут, Ливан. — Артилерія американських військових кораблів обстріляла в четвер, 8-го вересня, артилерійські позиції в горах на південний схід від Бейруту після того, як артилеристи, яких вважають мусулманськими друзами, обстріляли з гір американську морську піхоту, база яких знаходиться на бейрутському летовищі.

Використовуючи перший раз вогневу силу військової фльоти ЗСА в теперішньому воєнному конфлікті в Ливані, фриґата „Бовен" вистрелила чотири 5-інчові стрільна по артилерійській батареї в горах. В той самий час наземна артилерія морської піхоти вистрелила шість 155-міліметрових куль по цих же позиціях.

„Ми розбили об'єкт, який був нашою ціллю", — сказав речник морської піхоти старшина Чарлз Ров.

Артилерія фльоти і морської піхоти відкрили вогонь приблизно через годину після того, як артилерія друзів обстріляла з гір район, який займає контингент морської піхоти у складі міжнародних сил збереження миру в Ливані. Останній обстріл позицій морської піхоти не викликав жадних жертв, але за попередній тиждень від подібних обстрілів були вбиті чотири морські піхотинці, а 25 були поранені.

Останній обстріл відбувся саме в той час, коли два генерали морської піхоти відвідували позиції і знайомилися зі станом на місцях. Розриви артилерійських куль були приблизно 100 ярдів від гелікоптера, на який сідали генерали.

Речник морської піхоти майор Роберт Джордан, сказав, що вогонь друзів був „можливо спрямований саме в це місце", а не на позиції ливанської армії поблизу.

Відкриється виставка килимів в Українському Музеї

Ню Йорк, Н.Й. (УМ). — Нова виставка — „Українські килими" — відкриється тут, в Українському Музеї, в суботу, 17-го вересня, і триватиме до 13-го листопада 1983 року. Вона покаже красу одної з галузей українського народного мистецтва.

Ткання килимів почалось на Україні приблизно 1000 років тому, найбільше розвітло в ХУІІ і ХУІІІ століттях. У далекому минулому кочовники вживали килими в похоронних обрядах. Пізніше прикрашали стіни і меблі, клали їх на підлозі.

Українські килими в основному є двох типів: з геометричними візерунками і з рослинними мотивами. Перший тип переважає в Західній Україні, другий — у Східній і Центральній Україні. Килими тчуть з конопель, льону, вовни і бавовни. У тканні килимів уживають різну техніку, часом при виконанні одного килима застосовують чотири роди техніки, чим досягають ще більшої краси виробу.

У XIX столітті індустріялізація неґативно вплинула на традиційне килимарство. Проте в періоді між двома світовими війнами, з ініціятиви українських мистців і майстрів, виробництво килимів пожвавилось у Київській і Чернігівській областях. Були організовані майстерні для виробу килимів. У Косові діяла кооперативна майстерня „Гуцульське мистецтво".

Більшість килимів на виставці в Українському Музеї з цього періоду і були виконані у згаданих майстернях.

Музей відкритий від середи до неділі включно, від 1-ої до 5-ої год. по полудні. Екскурсії в складі 10-40 осіб повинні зголошуватися найменше два тижні наперед, телефон (212) 228-0110.

Вступ до Музею — 1 дол., студенти і пенсіонери — 50 центів, члени Музею і діти до 6 років — безплатно.

Союзянки в Гартфорді організують поїздку до Вашінґтону

Гартфорд, Конн. — Відділи Союзу Українок Америки в Гартфорді організують автобуси на всенародну Меморіяльну маніфестацію для вшанування пам'яті 7 мільйонів українців, замучених Кремлем засобом штучного голоду. Маніфестація, як відомо, відбудеться в неділю, 2-го жовтня, у Вашінгтоні.

Союзянки закликають всіх громадян Гартфорду і околиці до масової участи. Кошти подорожі — 30 дол. від особи.

Про інформації слід дзвонити до: Анни Сокольської 524-0562; Ярослави Кукіль 524-1759; Галини Васинчук 246-2740.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, перевіривши у спеціялістів свій слух, почав носити спеціяльний, майже непомітний для ока, слуховий допоміжний апарат, який на думку лікарів значно допоможе йому у виконуванні його функцій. Р. Реґен втратив на 10 відсотків слух під час накручування фільму, коли інший актор стрілив біля нього з рушниці. 72-річного Р. Реґена лікар-спеціяліст запитався: „як ваш слух в останньому часі?" „Прошу?", — відповів Президент з усмішкою, даючи тим самим до зрозуміння, що він жартує.

КОЛИШНІЙ СЕНАТОР Юджін МекКарті з Міннесоти почувається краще після серцевої атаки, — заявили речники лікарні в Міннеаполісі. Як відомо, 67-річний МекКарті, демократ, покинув Сенат в 1970 році після 22-річної служби в Конґресі ЗСА. Три рази він пробував виставляти свою кандидатуру на президента. Син сенатора Майкел заявив кореспондентам, що його батько почувається краще і що помалу приходить до здоров'я.

ВІДОМА КІНОЗІРКА Софія Лорен погодилася бути головним маршалом паради на П'ятій авеню в Ню Йорку з нагоди Дня Колюмба. Лорен прийняла запрошення Фундації Колюмба, яка займається кожнорічною парадою і прибуде до Ню Йорку вкоротці, щоб взяти участь в нараді разом з багатьма іншими видатними особистостями. 8-го листопада вона візьме участь в окремій вечері у Валдорф-Асторія, де зустрінеться з губернатором нюйоркського стейту Маріо Квомо.

ПАСТОР ДЖЕССІ ДЖЕКСОН, відомий негритянський активіст, який веде тепер широку кампанію серед чорного населення метою якої є зареєструвати до виборів якнайбільше негрів, ще не рішився чи він висуватиме свою кандидатуру на президента ЗСА з Демократичної партії, як перший в історії Америки негр. Лідери Демократичної партії, зокрема вже зголошені кандидати, а найбільше колишній віцепрезидент Волтер Мондейл, бояться, що Джексон, якщо він дійсно рішиться на проголошення своєї кандидатури, може значно пошкодити у передвиборчій кампанії іншим демократичним кандидатам.

РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ заявили, що в Кейп Канаверал наступила чергова і остання проба вистрілу контроверсійної ракети типу Першінґ-ІІ. Чинники армії дуже задоволені випробуванням і заявляють, що раніші вади усунено і ракети цього типу вже готові до перевозу до Західньої Европи. Як відомо, ракети Першінґ-ІІ і крилаті мають бути вмонтовані в Західній Німеччині, Італії та інших країнах Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) в грудні цього року.

ПРИВАТНІ ДОСЛІДНІ інститути, після переведення опитів ствердили, що американські громадяни більше читають сьогодні, як, наприклад, два роки тому. Тут входять в рахубу газети, книжки, журнали і інший матеріял. Виглядає, кажуть дослідники, що причиною такого звороту в користь писаного матеріялу є погіршення телевізійних програм, які не задовільняють глядачів. У зв'язку з цим збільшилася продажа друкованого матеріялу, зокрема книжок легкого жанру, журналів і газет. Також публічні бібліотеки зареєстрували рекордове число відвідувачів.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив у середу, 7-го вересня, про те, що заступник секретаря міністерства закордонних справ Іраку Ісмат Каттані зустрівся з високими офіційними особами Вашінгтону для обговорення війни між Іраном та Іраком та інших справ взаємного зацікавлення. Заступник головного речника Державного департаменту Ален Ромберґ сказав, що іракський дипломат зустрічався з заступником державного секретаря Лоренсом Іґелберґером та асистентом державного секретаря Ніколасом Віліотом. Ромберґ сказав, що зустріч була частиною цілого ряду „щирих і бажаних" контактів між цими двома країнами.

КОЛИШНІЙ СПІВРОБІТНИК в передвиборчій кампанії з табору Роналда Реґена заявив на переслуханні спеціяльної комісії, що він робив копії з матеріялу тодішнього президента Джиммі Картера, яким опісля користувався теперішній Президент і його найближчі співробітники. Неназваний по імені співробітник заявив, що копії він робив на доручення теперішнього шефа персоналу Білого Дому і члена так званого „кухонного кабінету", Р. Реґена, Джеймса А. Бейкера.

ПОЛІЦІЯ У БРЕТЛБОРО у Вермонті відкрила 10-членну діточу шайку, яка займалась проституцією, керовану самими дітьми від 8 до 13 років, переважно дівчатами. Вони заманювали старших „клієнтів" і заробляли на цьому великі гроші. Поліційні чинники ствердили, що за цією справою не стояли старші особи, яких можна б притягнути до судової відповідальности.

У СВІТІ

ОФІЦІЙНО ПОВІДОМИЛИ в середу, 7-го вересня, з польської столиці Варшави, що у смерті польського юнака Ґжегожа Пшемика, якого забили до смерті, винні два поліціянти і дві особи швидкої медичної допомоги. Виглядає, що в травні, як Пшемик святкував з товаришами закінчення шкільного року, поліція забрала його до поліційної станиці і збила там, а викликані санітари для медичної допомоги добили його. Офіційна заява обвинувачує також і двох лікарів, які дали неправильну діягнозу, і хлопець помер від внутрішньої кровотечі.

ДЛЯ ВШАНУВАННЯ пам'яті трагічно загиблих 269 осіб у варварському зістріленні совєтським військовим винищувачем південнокорейського пасажирського літака в середу, 7-го вересня, сеульський стадіон заповнили понад 100,000 осіб. Люди з глибоким сумом згадували жертви трагедії та з великим обуренням протестували проти нелюдських дій совєтської безжалісної машини. Стадіон був переповнений плякатами з протисовєтсикими гаслами.

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „Літературная газета", число якої вийшло ще перед признанням Совєтського Союзу про збиття південнокорейського пасажирського літака совєтським військовим винищувачем, помістила статтю, в якій описується в загальних рисах хід подій цієї трагедії. Газета пише, що майор Васілій Константіновіч Казмін був черговим летуном на контрольному пості совєтської далекосхідньої протиповітряної оборони на острові Сахалін в той час, як прозвучав сигнал тривоги про порушення совєтського повітряного простору південнокорейським пасажирським літаком. „Совєтський летун, який чергував цієї ночі, майор Васілій Константіновіч Казмін, негайно піднявся в повітря в контрольну смугу, щоб зустріти порушника", — пише газета. Таким чином „Літературная газета" назвала прізвище летуна, який збив південнокорейський пасажирський літак в цю трагічну ніч 1-го вересня.

НА СОЮЗІВЦІ

КРАЙОВІ ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ПРОЙШЛИ З УСПІХОМ

Союзівка. — Понад 100 змагунок і змагунів — від наймолодших до найстарших — взяли участь у 28-их тенісових і 27-их крайових плавацьких змаганнях, які відбулись тут під час довгого „вікенду" з нагоди свята Дня Праці, 3-5-го вересня ц.р., при гарній соняшній, хоч і гарячій погоді, та яким приглядались численні глядачі. Змагання проходили за першенства Української Спортової Централі Америки і Канади та за уфундовані УНСоюзом трофеї, а їх організатором був Карпатський Лещетарський Клюб. Цьогорічні змагання були присвячені 90-річчю „Свободи", 50-річчю „Українського Тижневика" і 30-річчю „Веселки".

У тенісових змаганнях, які проходили у 12 групах, включно з двома переможених, взяли участь 83 тенісисти з усіх 86 зголошених. Хоч численно цей турнір був менший, як минулі, якісно він не поступався в нічому іншим турнірам, а про високий і однаковий рівень свідчать поодинокі висліди, серед яких є велике число трисетівок вже в перших рундах змагань.

Це особливо позначалось в групі чоловіків, де на 16 стартуючих змагунів — дев'five можна було уважати фаворитами. Це — не зважаючи на відсутність минулорічних фіналістів, п'ятикратного чемпіона Андрія Чайковського — сьогодні вже молодого правника — і 15-літнього Данилка Нагірного, який з уваги на від'їзд до славної тенісової академії Болетієрі на Фльориді міг тільки приглядатись до перших рунд змагань. У цій групі бракувало теж таких відомих тенісистів, як Михайло Копач (тепер професійний інструктор тенісу), Роман Ракочий, мол., Юрій Ґлова і Юрій Фалинський, який відтягнув свою участь з уваги на контузію ноги.

У групі чоловіків (16 учасників) переважала молодь, починаючи від 14-літніх Ерика Матківського і Кіта Комара до 19-літнього переможця Дениса Чорнія (Союзівка), який у дорозі до чемпіонату переміг по черзі Юрія Харука (УТК, Чикаго) 7-6 (7-5), 7-6 (7-5), Андрія Хархаліса (Пласт, Балтимор) 6-7, 7-6, 6-1 і у фіналі Дана Копача (УТК, Чикаго) 7-5, 6-2. Копач, у свою чергу, елімінував Юрія Вальчука (КЛК, Ню Йорк) 6-3, 6-1 і Степана Борисевича (УТК) 6-1, 6-1.

Гарної перемоги вже в першій рунді добився молоденький Е. Матківський над минулорічним чемпіоном групи 18 років і нижче Адріяном Кутком („Тризуб", Філядельфія) 6-2, 3-6, 6-3. Також С. Борисевич добився гарного успіху в другій рунді перемогою над Ігором Ференцевичем (КЛК, Ню Йорк) 6-2, 6-1.

Здобуваючи першенство в групі чоловіків, Д. Чорній крім нагороди УНСоюзу одержав перехідну пропам'ятну чашу св. п. інж. Богдана (Дади) Рака.

У групі переможених, тобто змагунів з одною програною, брат Дениса, Корнило, переміг у фіналі Романа Цікала (Союзівка) вислідом 6-2, 6-4.

У групі жінок 15-літня Таня Савчак („Тризуб") з успіхом захистила свій минулорічний примат, перемагаючи у фіналі Дану Герлинську (КЛК, Ню Йорк) 6-2, 3-6, 6-0. Ця остання добилась маркантної перемоги над колишньою п'ятикратною чемпіонкою Аннеткою Харук (УТК) вислідом 6-4, 6-2.

Свою першу нагороду на

(Продовження на стор. 3)

(фота: ред. Рома Гадзевич, „Український Тижневик")

Денис Чорній (справа) і Дан Копач отримують нагороди від д-ра Івана Флиса і Романа Куціля.

Денис Чорній теж вписався на пропам'ятну чашу св. п. Богдана Рака, яку йому вручив Зенон Снилик.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Треба вдаряти в дзвін тривоги!

Найновіші вістки, які продісталися з України і які, за посередництвом Пресової Служби ЗП УГВР, були поміщені у „Свободі" з 31-го серпня ц. р., п. з. „Наступ новітньої валуєвщини", у яких мовиться про таємні постанови Центрального Комітету КПСС і Ради Міністрів та міністерства освіти СССР, є дійсно застрашаючим і тривожним документом, який повинен спонукати українську діяспору до нових ініціятив, нових акцій проти етноцидної і лінґвоцидної політики Москви в Україні й у інших поневолених країнах. Валуєвську практику теперішнього кремлівського керівництва, очолювану суперкаґебістом Юрієм Андроповим треба конечно розкрити перед вільним світом, тим більше, що для цього існує тепер добра нагода, бо вільні країни світу на чолі із З'єднаними Стейтами Америки починають пізнавати правдиву суть розбійницької політики комуно-московської імперії, яка починає загрожувати демократичним країнам своїми аґресивними і нахабними вчинками.

Останні постанови ЦК КПСС і республіканських комуністичних партій у справі вивчення російської мови і витіснення зі шкільної системи — української доказують, як про це слушно говориться у коментарі ЗП УГВР, що російські шовіністи намагаються під покришкою так званого поширення і вдосконалення вивчення російської мови, як мови „ міжнаціонального спілкування", виелімінувати українську мову не тільки з політичного, але також з громадського і культурного життя в Україні та знищити національно-культурну й політичну самобутність української нації. Очевидно, таку саму долю вони готують також для інших поневолених народів і їхніх мов.

Постанови імперських чинників у справі мови — це вже не є тільки питання пляново організованої русифікації, яка завжди була в Україні, але пряме намагання здушити все, що має в собі елементи української національної традиції та характеру. Тих, хто буде такій тенденції протиставитися, режим Ю. Андропова покарає на горло, або запроторить до концентраційних таборів з тавром „українського буржуазного націоналіста", як це він зробив з багатьма патріотами в минулому, багато з яких ще й досі, або повторно, висиджують свої незвичні на Заході реченці ув'язнення на 25 й більше років.

Недармо велику частину своєї промови, виголошеної на урочистому засіданні ЦК КПСС з нагоди 60-річчя СССР, совєтський диктатор Ю. Андропов присвятив національному питанню. Він, наслідуючи стару пісеньку царських шовіністів і самого Пушкіна, який свого часу заявляв, що скоріше чи пізніше „усі слов'янські ручаї зіллються в одно російське море", говорив про „потребу приспішення вивчення молоддю у республіках російської мови, конечної у теперішній добі технології і комунікації".

Повертаючись до таємної постанови ч. 473, що її 26-го травня 1983 року прийняли ЦК КПСС і Рада Міністрів СССР під назвою „Про додаткові заходи для удосконалення вивчення російської мови в загальноосвітніх і учбових закладах союзних республік", та до наказу у тій самій справі міністерства освіти СССР ч. 63 від 7-го червня 1983 року, що їх розіслала Москва до центральних комітетів та „урядів" союзних республік, треба підкреслити, що загроза національного ґеноциду в Україні застрашаючо збільшилася, якщо взяти до уваги зменшену національну свідомість і відпорність народних мас, що постало у висліді довгого поневолення Москвою України, за виїмком хіба західньої частини України, де національна свідомість все ще більша, а настороженість гостріша.

Підсумовуючи коротко згаданий диявольський документ і зарядження імперських чинників, треба сказати, що всі ці заходи є ділом історичного ворога України — комуно-московської імперії, який за давніх царських часів взагалі заперечував самобутність українського народу, а сьогодні під маскою „соціялізму", інтернаціоналізму, „злиття націй" тощо, здійснює ці самі цілі, але в далеко небезпечніший спосіб. В такій грізній ситуації українці на поселеннях повинні вдарити у великий дзвін тривоги, а четвертий Конґрес СКВУ мусить зайняти до цього виразне становище.

Степан Женецький

НОВА „ХЛІБНА ПОЛІТИКА" МІЖ ЗСА І СССР

Як подали всі засоби американської масової інформації — 25-го серпня ц. р. З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз заключили п'ятилітню умову в справі постачання збіжжя, яка дає СССР повну гарантію, що продаж американського зерна буде безперебійно, повних п'ять років, надходити до голодної комуністичної імперії СССР.

Ця нова „хлібна умова" є характеристичною для досить дивної політики Уряду президента Реґена стосовно Совєтського Союзу: з одного боку він провадить тверду політичну лінію супроти Москви, намагаючись вирівняти, а то й мілітарно перевершити Совєтський Союз, що занедбали, приспані „миролюбною" політикою і „детантом" кремлівських ватажків, попередні президенти; а з другого боку рятує цю ж Москву, смертельного ворога вільного світу і самої Америки, від харчової кризи, продажем американського хліба!

Цікаво підкреслити, що на церемонії підписання цієї умови, яка відбулася в Москві три і півроку після того, коли попередній президент Америки Джіммі Картер був припинив продаж зерна Москві, після її нападу на Афганістан, секретар Департаменту сільського господарства ЗСА Джан Блак засудив цей поступок Картера, назвавши його „ганебною сторінкою", яка змусила Совєтський Союз (бідна Москва! — С. Ж.) звернутися за закупом збіжжя до інших країн і тим самим нанести шкоду американським фермерам.

Збігнєв Бжезінскі, колишній дорадник у справах безпеки президента Картера, почувши заяву секретаря Блака, цілком слушно заявив: „Що дійсно є ганебним це те, що секретар Блак став на коліна перед Москвою.

Дуже цікаві, а на нашу думку, і дуже влучні думки з приводу цієї нової „хлібної умови" в щоденнику „Ню Йорк Таймс", з 30-го серпня, висловив Зигмунт Наґорскі у статті п. з. „Умова йде проти зерна".

В історії американсько-совєтських відносин, — він пише, — вписано новий розділ. Секретар Департаменту сільського господарства ЗСА Джан Блак заявив із радістю на обличчі, що: Америка знову найшлася у торговельній грі між Заходом і Сходом; ми доконали продажу; ми знову опинилися нагорі, на переді всіх наших приязних конкурентів. На найближчих п'ять років „без огляду на те, що совєти не робитимуть — окупують ще іншу країну, почнуть льокальну війну, гостро каратимуть інакодумців (дисидентів), переслідуватимуть жидів — американські фармери продовжуватимуть доставляти Москві зерно. На спеціяльну вимогу Совєтського Союзу (отже росіяни „молодці" — С. Ж.) Америка зобов'язалась не встановляти ембарґо (заборони) продажу зерна на час тривання умови.

Щоб належно оцінити значення останнього реверансу американського Уряду супроти Совєтського Союзу (цієї поганої імперії, опанованої сатаною, як сказав президент Реґен у своїй промові в Орляндо, Фльорида), треба заглянути до історії.

Росія ще з царських часів була залежна від Заходу. Совєтський Союз від самого початку свого існування потребував технології Заходу та інженерів, а головним чином збіжжя. Московські верховоди — за царів, чи комунізму — дуже хитро використовували жадобу Заходу відкривати нові ринки і заробляти високі дивіденди. Цю слабість спостерегла і совєтська влада і постановила використати це на різні цілі.

Навіть передкомуністичні російські режими гляділи на розбудову своєї країни, як на засіб, що Росія стала сильнішою від Заходу. Два російські царі, Александер III і Микола II, розуміли основні слабості своєї країни: примітивність суспільства, брак індустрії, байдужість населення. Вони рішили пошукати поради у у вірного свого дорадника, графа Сергія Вітте. Це був Вітте, який під час останньої декади XIX століття, запропонував, що Москва повинна використати Захід як головне джерело своєї майбутньої промислової потужности. Але Вітте сумнівався — чи Захід на це погодиться. Коли ж Захід погодився на це майже із захопленням, Вітте зрадів і заразом здивувався. У меморандумі, написаному цареві Миколі II, він висловив такі свої думки: „Чому вони (Захід) хочуть творити собі їхніми власними руками, ще більшого противника?" — він писав. „Для мене це ясно, що даючи нам капітал, чужі країни допускаються політичної помилки і моїм єдиним бажанням є, щоб їхня сліпота продовжувалася так довго, як лиш можливо".

Наплив закордонного капіталу майже загатив нові відкриті брами Росії для Заходу. Він (капітал) вливався у металеву індустрію; він напливав до хемічної і деревної індустрії, в текстилію. Але найбільше закордонних капіталів йшло в нафту, де здавалося, відкривалися великі можливості, навіть після революції. Під час ленінської Нової Економічної Політики (НЕП), концесії були видані таким компаніям як Інтернешенел Барнсдолл (Америка), Лусі Мануфакчирінґ компані (Британія) та іншими. Завдяки тому в Совєтському Союзі почалася технологічна революція у способах видобування, очищування і розподілу нафти. Позакладано нові лінії нафтопроводів і побудовано нові рафінерії. Завдяки західнім капіталовкладам сьогодні Совєтський Союз є найбільшим продуцентом нафти в світі.

Революція змінила в

(Закінчення на стор. 3)

Людмила Волянська

ХТО ТАКИЙ МАЛКОЛМ МАҐҐЕРІДЖ ?

Це англійське ім'я і прізвище почуло багато з нас щойно нещодавно. Почуло у зв'язку з меморіяльними відзначуваними 50 річниці Українського Голокосту 1932-1933 років. Бо це був цей, тоді ще дуже молодий англійський журналіст, який сам на власні очі бачив страхіття Великого голоду, штучного народовбивства, проведеного Сталіном і його когортою в Україні та на Північному Кавказі (Кубань). І це був Малколм Маґґерідж, який одним із перших відкрив Заходові жахіття цього невиданого до того в світі ґеноциду з політичною метою.

Тепер ось зачуваємо з великою радістю, що в симпозіюмі, який відбудеться у Вашінґтоні під час тривання Меморіяльного Тижня, присвяченого пам'яті жертв Великого Голоду, братиме участь цей визначний англійський мислитель, автор багатьох книжок, чільний редактор, журналіст і публіцист та особистість з телебачення. Симпозіюм організовує д-р Мирон Куропась, керуватиме ним проф. Майкел Новак, а виступатимуть на симпозіюмі ще два учасники: д-р Роберт Конквест і д-р Джеймс Мейс — обидва добре відомі вже українцям, і ледве чи потребують серед нас „пашпорта". Але хто ж цей перший — Малколм Маґґерідж?

Якраз цього літа про М. Маґґеріджа була поміщена в католицькій газеті „Our Sunday Visitor" прекрасна стаття „Маґґеріджу у 80 років" пера Вілліяма МекКирна.

Зазначимо, що в підзаголовку цієї прегарної статті МекКирна, заступника редактора-менеджера публікації „The American Spectator", зазначено серед професій М. Маґґеріджа, ще й шпіонаж, на користь Англії очевидно. В тексті йде розповідь, як у цьому пребагатому на катаклізми столітті Маґґерідж „грав багато ролей", від майже лівого заанґажування в Індії, коли в час погасання Британської імперії він гаряче й сердито закликав студентство скинути з себе „англійське ярмо".

Пізніше він став „соціялістом", і в добу раннього панування Сталіна в СССР М. Маґґерідж, кореспондент у Москві англійського часопису „Manchester Guardian" (уточнення: тоді цей молодий фабіянець утопіст-соціяліст, продавши всі свої земні пожитки, подався у столицю СССР), чекав приходу „нової доби в історії людства" — доби соціялізму, „справедливости і волі для всіх"... Доля пожартувала з цих юних мрій молодого оксфордця, а жорстока, просто канібальська дійсність в большевицькій країні, яка якраз потрапила в конвульсії придуманої Троцьким для „ощасливлення людства" суцільної колективізації і „знищення куркуля як кляси", швидко розвіяла мрії цього молодого емоційного, вражливого англійця.

Це тоді, побачивши на власні очі большевицьку дійсність, оголену страшну правду про нечуване в світі державне злочинство, молодий репортер сказав здивованому світові про Великий голод на Україні (й на Кубані) і її мільйонові жертви померлих з голоду в лютій смерті людей.

За це все (на вільному Заході) він витерпів, на жаль, чимало від просовєтських симпатиків...

Далі в житті цього визначного індивідуаліста було служіння у військовій розвідці під час Другої світової війни, потім редаґування таких відомих публікацій, як „Дейлі Телеграф" і „Punch", і нарешті — важлива телевізійна програма на БіБіСі, звідки Маґґеріджа пізнав увесь світ як незвичайно контроверсійного, розумного й гострого на язик коментатора, від пострілів якого не міг ніхто уберегтися.

Але була одна-однісінька людина в світі, про яку М. Маґґерідж завжди, вже десятиліттями, висловлювався набожно; її фотографії прикрашують його робочий кабінет, а її листи зберігає він, як велику цінність. Це їй також присвятив він 20 років своєї творчости, що увінчалася таким шедевром, як його книга „Something Beautiful for God" (Щось чудове для Бога). Цією людиною була і є Мати Тереза, монахиня з Калькути в Індії, яка несе любов і милосердя до „нужденних з найнужденніших" людських істот з її всеобіймаючої любови до Ісуса Христа. Мати Тереза також віддячилась своєму чи не найщирішому шанувальникові, і віщувала, що він, англіканець, врешті-решт обере для себе її віру — католицьку віру. Що і сталося.

Ось тепер, нещодавно святкуючи своє 80-річчя — вісім десятків бурхливого і незвичайно повного творчого життя, — Малколм Маґґерідж, англосаксонець-протестант, прийняв католицьку віру. „Він дав світові Матір Терезу, або Матері Терезі дав увесь світ, — виберіть кому що більше подобається", — пише автор статті про Маґґеріджа, якому Бог позволив цей великий привілей: відкрити Матір Терезу, цю святу жінку, теж Нобелівському комітетові. Ревним християнином Маґґерідж став у пізніх роках його життя, але вогонь віри в ньому горів постійно. Великий вроджений талант іронії й скепсису не дав йо-

(Закінчення на стор. 3)

ВІТАЄМО ІКЕРА

З нагоди 70-річчя з дня народження і 50-річчя літературної творчости вітаємо письменника Івана Керницького-Ікера, довголітнього постійного співпрацівника „Свободи", фейлетони якого появлялися у рубриці „З наших буднів", і бажаємо многих літ, кріпкого здоров'я та як і досі легкого пера в його дальшій творчій мандрівці. — Ред.

Вітаємо
письменника
Івана Керницького-Ікера
із славними ювілеями -
70-річчя від дня народження і
50-річчя літературної діяльности
і бажаємо
многих літ,
повних здоров'я і творчої наснаги.

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово"

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Невигадане

Прочитала я якось „з вікна" Святослава Караванського, що псевдоніми доконче потрібні.

„Вони потрібні, ще й дуже потрібні", — пише автор, а я потакую, і не тільки потакую, але й докину від себе жменьку свіженьких спостережень.

Та поки про псевдоніми казати, кортить розповісти про наш із Караванським виступ на запрошення патріотичних жінок одного піднюйоркського центру.

Вечір Караванський-Савицька звував інтриґуючо, щоб не сказати — екзотично, і публіка приперла, не дивившись на зливний дощ і такий буревій, що зривав парасолі, дамам — перуки, а чоловікам чуприни, приклеєні розмоклим клеєм... Виконавці літературного пообіддя (Караванський-Савицька) вправді прибилися чужим автом, та прийшлося підкасавшись вище колін, бристи водою, борикатися з дикими вітрами, змагатися з бурунами, що шаліли, наче навіжені.

Це була справжня сутичка з тайфуном.

Заля аплодувала ще поки почалася програма і ми, обсушившись нашвидку рушниками і „навівши красу" рушниками-зразу на сцену.

Світова преса чомусь-то промовчала наш подвиг, і я жалію, що на нашому виступі не було рецензента Ярослава Климовського. Він одинокий із м'яким серцем, і з чутливою, доброю душею страждав би з виконавцями, і відчував би сердега, як важко говорити про сонце, коли в черевиках хлюпоче зимна вода...

А тепер про ті псевдоніми. У Києві, у Львові були? В Каштанах будь-що купували? Там кожна жінка — продавчиня повинна носити на грудях свій псевдонім.

Пропоную наступні ідеї: Валя Бурмилівна Гаркач, Шура Зміївна Кусайло, Сима Цукотухівна Вертихвіст, Женя Обухівна Терликало, Алла Кобрівна Давун.

І кажіть тепер покупці-туристи до котрої із тих лебідочок підете купувати туалетовий папір, оту мрію передової країни світу, оту нездійсниму надію, функцію якої ще й посьогодні заступає газета „Правда".

Отож кінчаю словами Караванського: „Хороша штука псевдонім! Хоч і стара як світ, а що мудра, то мудра, не дурний її вигадав".

Появилася монографія Надії Сомко

Лос Анджелес, Каліф. — Виданням Асоціяції Діячів Української Культури (АДУК), тут, у твердій люксусовій обкладинці, вийшла монографія скульптурки і малярки Надії Сомко, з-під пензля якої появлялися реалістичні, батальні і жанрові картини, п. з. „Скульптура і малярство". За складну техніку кольориту цієї монографії у її літографічному процесі відповідав проф. Зенон Єлиїв. Надрукована вона в друкарні Мирона Бабюка в Рочестері, Н.Й.

У монографії поміщено репродукції з мистецьких праць Н. Сомко, 23 із скульптури, з яких п'ять виконані в бронзі, одна воскова і решта з керамічної глини, та 11 репродукцій її малярської творчости. Переважає історично-баталістичний характер творів.

Цю монографію, в ціні 18 долярів, можна набути, звернувшись на адресу книгарні „Свободи" (Svoboda Bookstore, 30 Montgomery Street, Jersey City, N. J. 07302), в Українській Вільній Академії Наук і в крамницях „Сурма" й „Арка", як також у Лос Анджелесі в Українському Мистецькому Центрі Дарії Чайковської, 4315 Melrose Ave.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки та огляди, повинні присилати разом з двома примірниками даного твору до редакції „Свободи" також адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Теодор Терен-Юськів

ДЕЩО ПРО ВЗАЄМОДІЮ В УКРАЇНСЬКО—ЖИДІВСЬКІЙ НАРОДНОПІСЕННОСТІ

У філядельфійському видавництві-Університет пенсильванійської преси-нещодавно появилася (1982) оригінальна і цікава книжка неживучого вже автора, уродженця Києва, жидівського етномузиколога Моше Береговського (1892-1961. — Тут його назвище з російського завжди: Береговскі) „Старожидівська народна музика (Old Jewish Folk Music"), що її склав до друку і переклав професор Веслі університету Марк Слобин. Оця збірка жидівських народних пісень (перша 140, друга 70 записів) інструментальних мелодій, пісень без тексту та есеїв про народнопісенність, які тут маємо, походять із 30-их років. Хоч заплянований було п'ять, вийшло друком у Києві, в жидівській мові чи їдіш, тільки два томи і їх по війні в Совєтському Союзі перевидано. Працював Береговський у 30-их роках в Кабінеті музичної етнографії інституту жидівської пролетарської культури при Українській Академії наук у Києві. Директором Кабінету був один із найвизначніших українських етнографів, Климент Квітка (1880-1953). Його системою, засадами і порадами послугувався Береговський, записуючи жидівські народні пісні і за це складає він Квітці двічі признання та подяку в своїй праці. Однак рівночасно воно не перешкоджує Береговському в своїх писаннях — зовсім без зв'язку з його етнографізмом — переїхатись коротко по українських „реакціонерах" націоналістах культурно-мистецької творчости і закинути „націоналізм" навіть одностроям армії Петлюри та гетьмана. А українських етнографів обвинувачує він мимохідь, що не старались вони збирати жидівські пісні, а записували тільки ті з національною тематикою, хоч він самий не чинив інакше. Все таки воно не багато допомогло Береговському, бо по війні був він репресований, а опісля реґабілітований.

У цій книжці, крім портрету автора, є мапа України з містами, що в них записував він свої пісні. Пісень із західніх наших земель тут немає. Хіба не буде несподіванкою, коли ствердимо, що всі назви міст на цій мапі — зросійщені. Є тут низка добре збережених світлин з різних наших міст зі сценами жидівського побуту та їхніми діячами культури. Крім гурту роз'їздних жидівських музикантів (сім осіб) т. зв. клезмерів з 30-их років, знаходимо тут теж і світлину з українськими музикантами (п'ять осіб, один юнак у клясичній вишиванці) з Полісся, що їх позначено „нон-джуіш".

Українського читача цікавитиме в цій антології особливо есей „Взаємодія українсько-жидівської народної музики", де Береговський аналізує впливи, які з бігом часу виникли між нашими і жидівськими піснями. Це, без сумніву, цікава і складна тема, що її либонь перший почав опрацьовувати сам М. Береговський. І в цьому його заслуга. Бож із бігом віків український народ творив свої рідні пісні, а жиди, які жили на Україні складали знову свої власні мелодії. Зовсім слушно запримічує видавець М. Слобин у передмові, що його ціллю кінець-кінцем є заперечити стереотипне поняття у ЗСА про те, що Східня Европа, якщо йдеться про музику, це якийсь моноліт (таке бо знаходимо й у відомім „мюзікел" („Скрипаль на даху"), а навпаки, поміж Балтицьким і Чорним морями існує тисячоліття зрізничкована музично-пісенна культура. Адже кожний народ має тут свої національні пісні.

Все таки, хоча Береговський уродився і жив на Україні, працював в українській інституції, знав українську народну пісню, бож мав діло з нею — на дивовижу — не можемо відчути в нього будь-якої любови хоча б якоїсь симпатії до тієї одноразової української пісні, що, пізнавши її, захоплювалися нею геніяльні музикотворці світу. А теж і загал самих жидів, що проживав на Україні сторіччями мусів бути полонений тією нашою піснею, бож інакше не складав би своїх пісень під українські мелодії. Та не тільки мелодії, але навіть виїмки нашої мови і поодинокі слова продістались до жидівських пісень. Це власне і доказують записи того ж Береговського. Він же самий стверджує, що вплив української музики, крім хуситських мелодій, проникнув навіть у жидівську релігійну музику.

Тут варто навести один приклад із досвіду Береговського. Він роз'їздив, звичайно, по наших місцевостях, головно містах, списуючи жидівські пісні. І ось раз зібрав він групу людей, бо, щоб досконаліше працювати, він одну і ту саму пісню старався записати від кількох „співаків". Коли ж по записі, просив він тих людей заспівати цю саму їхню пісню імпровізованим хором, діло ніяк не виходило. Береговський дивувався. Зате ж із тими ж людьми з українською піснею, от хоч би з відомою „На горі верба рясна", не було мороки: хорове звучання зразу з'являлося. Вже на цьому прикладі можемо переконатись, що наша народна пісня надається прекрасно до хорового співу, тоді коли жидівська не зовсім підходить для цього виконування.

Самих порівняльних жидівсько-українських нотнопісенних прикладів у цьому есеї Береговського небагато. І так пише він у першому рядку ноти жидівської мелодії із текстом, а зараз під нею, в другому рядку підпису ноти української мелодії із текстом, що вплинули на виникнення і складення жидівської пісні. (В газетній статті не можемо послуговуватися нотними прикладами). Найчастіше намагається він доказати, що жидівська пісня не була „живцем" чи точно запозичена з української і не була вона перейнята механічно, а радше творчо, себто в повсталій жидівській пісні були більші чи менші відхилення та відрізнення від українського первовзору. Так воно найчастіше і було. Не зважаючи на це, що Береговський, хоч-не-хоч признає, що велике число жидівських пісень запозичено і співано під українські відомі мелодії, як ось „У сусіда хата біла", „Гоп мої гречаники", „Петрусь", „Стоїть гора високая" та інші, то, однак, у багатьох знову жидівських піснях важко знайти,— переконується він,— та доказати з яких саме українських пісень використано мелодії. Дальше він згоджується із тим, як то український фольклор глибоко впливав на жидівську пісенність, бо крім музики, присвоювано також наші тексти, їх перекладано та приноровлювано до власної пісні. Часом брано тільки текст нашої пісні, а озвучувано його жидівською мелодією. Або навпаки, під українську музику підкладано зовсім інший, їхній текст, наприклад, замість ліричний — іронічний.

Есей Береговського про українсько-жидівську взаємодію чи впливи на себе і пісенні запозичення був би далеко ціннішим, якби не досить легкодушний підхід до справи українського пісенного тексту видавця М. Слобина. Зрештою він а пріорі признається до вини, кажучи в

(Закінчення на стор. 3)

Хто такий...

(Закінчення зі ст. 2)

му ступити раніше в сліди Святого Августина, якому як філософові він найбільше віддає шану (бо вони... дуже до себе подібні).

Проживає Малколм Маґґерідж, разом зі своєю дружиною Кітті, — яка теж з ним тоді обрала католицьку віру, — в мальовничому сільському котеджі, тепер далеко від гамору великого міста, в Робертсбріджі, Англія, і тут він дописує свою „Апологію", — свідчення що є Бог... Нарешті М. Маґґерідж, новонавернений католик, приєднався четвертим до славної трійці навернених на католицизм англійців, починаючи з Джана Генрі Ньюмана. Другий є Евелин Во (Evelyn Waudh), автор тепер дуже популярного телевізійного твору, що серіями передається на PBS ч. 13 „Brideshead Revisited"; третій — письменник Ґреґем Ґрін, приятель Маґґеріджа.

Коли запитали М. Маґґеріджа в день святкування його 80-річних народин, „Що далі?", — він відповів: — „Смерть і Вічність". Дійсно, вічність і вічна слава чекатимуть на нього, коли прийде йому час іти по заслужену нагороду. Він бо зробив свою роботу добре в світі, що повний злиднів, болю й розпачу...

Не можна не погодитися з таким висновком. І це якраз Малколм Маґґерідж виступить у симпозіюмі перед українцями й не-українцями у Вашінґтоні під час Меморіяльного Тижня. Не пропустімо нагоди послухати його.

Дещо про взаємодію...

(Закінчення зі ст. 2)

передмові, що всі закиди за недоліки він бере на себе. На жаль, від цього діло не кращає. Йдеться не так про помилкову транслітерацію, наприклад, „сілі" — воно бо дійсно silly — замість „сіли", тут „і" та „и" одна і та сама голосівка, чи друкарські чортики, як про підписаний текст під українськими піснями, що його скалічено зросійщенням. Візьмемо хоч би „Стоїть ґора" або „А на што мі, на што, любити чи любіті ледащо", замість „А нащо ми нащо, любити ледащо". Чи знову „яваре, яваре, дрібнин ґа зеленин", замість „яворе, яворе, дрібний та зелений". Оте „ґа" це радше друкарський недогляд. В іншій пісні „Стали чи сталі думать і ґадать, чі Яріну ґодувать", а має бути „Стали думать і гадать, чи Ярину годувать". Або „На моїм серденке" замість „на моїм серденьку" тощо. Тому і не дивно, що тут може навіть щось таке вигулькнути, як „Ґоп" і „Ґей" замість „Гоп" та „Гей".

Цікаво навести б і декілька прикладів зі словесних запозичень з нашої мови в жидівській народопісенності. Ось деякі „шварце хмаре" — чорна хмара, „гот зіх фархмарет" — захмарилось, „досаде" — досада, „качкес" — качки, „хапт ім" — хапайте його та інші.

Жидівська інструментальна музика в виконанні головно ансамблів т. зв. клезмерів, що грали на всяких оказіях, мала менше пов'язання з українською музикою чи піснею. Та проте й тут Береговський наводить приклади, де жидівські музиканти теж запозичали собі речі з української ниви. До таких присвоювань належить у першій мірі, найпопулярніший наш танець „Козачок", що його виконували жидівські музиканти не тільки на Україні, але теж і в сусідніх країнах. Як і з українського фолкльору запозичено деякі назви, як „Скочна" і різні „Добридень" чи „Добраніч", хоч сама музика була вже жидівського характеру. Їх вигравали жидівські музиканти часто і на українських, головно сімейних оказіях чи урочистостях, куди їх запрошувано.

У цьому своєму есеї Береговський старається переконати читача, що вплив пісенно-музичний в українсько-жидівському співжитті був взаємний. Себто жидівська народна пісня впливала теж на творення української пісні. Коли і погодитись із цим його твердженням до якоїсь міри, то цей вплив був дуже рідкісним явищем і прикладів йому на це якось не достає. Їх бо так як і немає. Дещо реальніше представляється справа, коли йдеться про жидівські впливи, як візьмемо під розгляд інструментальну музику. Тут є деякі наші запозичення, бо жиди стояли в нас міцніше тим, що в них було більше музичних гуртків і наші музиканти переймали дещо з їхньої музики.

Закінчуючи цей короткий огляд праці Береговського, особливо есей про українсько-жидівську піснетворчу взаємодію, мусимо ствердити, що робила б вона далеко краще враження і мала б більшу вартість, коли б упорядник і перекладач, М. Слобин послужився був порадою або перекладом майже кожного українця-інтеліґента, якого тепер усюди в ЗСА можна легко знайти, навіть у стейті Коннектикат, де проф. Слобин живе. І кожний з наших людей радо поміг би йому або принаймні порадив би куди і до кого за допомогою удатись. Тоді поважна праця не виглядала б досить неповажно, а навіть наївно. Адже коли він зумів переконатись, що поміж Балтицьким і Чорним морями існує зрізничкована народнопісенна, в тому і українська, музика, то не менше повинен він був звернути пильнішу увагу і на різницю між українською і російською мовами в текстах пісень. Сподіваємось, що хоч би і в перевиданні цієї книжки він уже запобіжить цьому.

Таня Савчак (справа) повторила свій минулорічний успіх в групі жінок. Їй і Дані Герлинській нагороди вручили д-р Іван Флис і інж. Тарас Грицай.

Мирослава Богачевська не відстала від свого мужа Олега. Вона добилась своєї першої перемоги в групі старших жінок. Нагороду вручає інж. Юрій Савчак.

Останній фінал турніру: Олег Богачевський і д-р Ярослав Сидорак щойно скінчили свій маратон на корті ч. 2. Нагороди їм вручають Володимир Квас і Аня Дидик.

Нова...

(Закінчення зі ст. 2)

Москві володарів, але не ідеї, що Захід допоможе розбудувати і скріпить новонароджену комуно-московську державу. Коли Ленін постановив запросити західній капітал і знавців та спровадити західню технологію, то цей його крок був контроверсійний і небезпечний для нього, бо тоді це була єресь. Але це вдалося. „Комунізм", — мав сказати Ленін, — „це є совєтська потуга плюс електрифікація всієї нашої країни". Тому не було жадної несподіванки, що Дженерал Електрік була першою американською фірмою, що отримала совєтські концесії.

Дженерал Електрік скоро побудував електричні станції і ляборaторії. А вміжчасі Ленін дав концесії ще іншим американським фірмам: В. Г. А. Гарріман Ко для пошуків і видобування манганцю і Американській Асбестос ко; індустріялістам Арманд і Гаммер та іншим. Західні спеціялісти масово прибули до Совєтського Союзу. Один з них Гаролд Варе, американець, започаткував у Совєтському Союзі виробництво модерних сільсько-господарських тракторів.

Після Другої світової війни настав період розчарування і холодної війни. Совєтський Союз із знищеним колективізацією сільським господарством, не був готовий відказатися від принципу Леніна використовування капіталістів для свого розвитку. Але в Америці почалися дискусії між тими, хто дораджував торгівлю зі Совєтським Союзом, а тими, хто турбувався за безпеку Америки.

Коли, наприклад, президент Линдон Джансон заликав встановлювати нові мости до Східньої Европи, тоді були визначні сенатори, що мали різні погляди на цю справу. Кілька років пізніше, сенатор Адлей Стівенсон сумнівався у користь із торгівлі між Заходом і Сходом, тобто — чи в інтересі Заходу допомагати в розбудові совєтської економіки. В одному листі до президента Форда А. Стівенсон писав: „Індустріяльні демократії з одного боку між собою конкурують, щоб зменшити тягарі спільної оборони, як і в той же сам час з другого боку переганяються в допомозі розбудови совєтської мілітарної і індустріяльної спроможности". Радість Блака, що Америка здобула конкуренційну пропозицію від Совєтського Союзу на закуп американського збіжжя, підтверджує погляди Стівенсона.

Збіжжевою умовою Америка знову прийшла з допомогою недомагаючій сільсько-господарській совєтській економіці. Граф Вітте міг би повторити своє ствердження цареві про сліпоту Заходу. Цим разом, одначе, сліпота є набагато серйознішою. Щоб задоволити американських фармерів, продуцентів надміру збіжжя тут, а при тім і запевнити собі їхні голоси, Уряд Регена не хоче потенційно користуватися торговельною відплатою, як способом покарання совєтських акцій, ворожих для Заходу; отже він не буде порушувати основ далекосяглої американської політики, що в'яжуть її політично і економічно зі Совєтським Союзом. І цієї основи Америка повинна, мовляв, притримуватися.

Крайові тенісові...

(Продовження зі ст. 1)

Союзівці здобула Мирослава Богачевська (КЛК, Ню Йорк), добиваючись перемог в групі старших жінок (тільки 3) над Марією Душник (єдиною учасницею всіх 28-ох турнірів) 6-0, 6-1 і Оксаною Сидорак (Союзівка) 1-6, 6-3, 6-1. В цій групі не стартувала трикратна чемпіонка Тамара Вишивана-Кеннон.

Не поступаючись своїй дружині Олег Богачевський (КЛК, Ню Йорк) вийшов переможцем в сильній і вирівняній групі молодших сеньйорів (35 і вижче), елімінуючи Юрія Грабця (КЛК, Ню Йорк) 6-2, 6-2, у півфіналах Юрія Савчака („Тризуб") 6-2, 6-3 і у фіналі минулорічного переможця д-ра Ярослава Сидорака (Союзівка) у завзятому матчі 6-1, 7-5 (7-5). Сидорак добився фіналів перемогами над Юрієм Витановичем (КЛК, Ню Йорк) 6-7, 6-3, 6-1, Юрієм Грабом (КЛК Ню Йорк) 6-2, 7-5 і Олександром Терлецьким („Леви", Чикаго) 6-1, 7-6 (7-5).

У двох вищих вікових групах не зайшли ніякі зміни: д-р Зенон Матківський (УСВТ „Ч.Січ") і Константин Бень (КЛК, Вашінґтон) затримали свої примати. Д-р Матківський переміг у фіналі Олександра Олинця („Тризуб") 6-2, 6-1, а Бень Бориса Кучинського (УСВТ „Ч. Січ" 7-6, 6-2. У півфіналах д-р Матківський переміг Романа Олинця 6-1, 6-1, а О. Олинець Зенона Снилика (УСВТ „Ч. Січ") 6-3, 6-2; К. Бень елімінував Віктора Герлинського (КЛК, Ню Йорк) 7-5, 6-0, а Б. Кучинський д-ра Петра Харука (УТК) у довгому маратоні 3-6, 6-4, 7-5. Д-р Матківський затримав надалі пропам'ятну чашу св.п. д-ра Володимира Гука.

В групі переможених молодших сеньйорів перемоги добився д-р Левко Каменецький з Каліфорнії.

У групі старших юнаків (18 років і нижче) минулорічний чемпіон в групі 16 років і нижче, Михайло Шиян мол., (КЛК, Бостон), переміг М. Каменецького 6-2 6-3 і Андрія Волошка у фіналі 6-0,6-0. Цей 12-річний юнак, як і багато інших хлопців і дівчат, мають перед собою велику майбутність, зокрема в американському і міжнародному тенісових світах. Деякі з них, як і Данилко Нагірний, вже є ранґовані у своїх вікових групах. Цього року Таня і Ліда Савчак та Степан Борисевич відбули турне по Европі з іншими молодими тенісистами з цієї та інших країн.

У групі юнаків 16 років і нижче Евген Олинець („Тризуб") зреваншувався Андрієві Сидоракові за минулорічну програну, перемагаючи його у фіналі цього року вислідом 4-6, 7-5, 6-2. У півфіналах Е. Олинець елімінував Г. Бурбелу (Союзівка) 4-6, 6-4, 6-0, а Сидорак Ігора Надбережного 6-2, 6-0.

Одиноким переможцем в родині Сидораків вийшов тим разом її наймолодший член Роман, який закріпив за собою примат групи 14 років і нижче, після минулорічної перемоги в групі 12 років і нижче. В ідентичному фіналі він переміг Данилка Матківського („Ч. Січ") 6-1, 6-0. У півфіналах Р. Сидорак переміг М. Дулина 6-3, 6-1, а Д. Матківський Гю Рейні (КЛК, Ню Йорк) 6-0, 6-0.

У групі юначокрізного віку перше місце здобула Ліда Савчак („Тризуб") перемогами над Ксенею Кизик (КЛК) 6-0, 6-4 і Наталкою Сиротюк (Пласт) 6-1, 6-3.

Нагороду Марії Душник за найкращу спортову поставу отримав Юрій Граб (КЛК, Ню Йорк). Нагороду змагуна-юнака, який зробив найбільший поступ у грі від минулого року турнірова комісія призначила Маркові Надбережному. Це перший раз в історії турнірів внесено таку нагороду.

Ще одним „першим" було проголошення під час відкриття, що в наступному році фіналісти всіх груп отримають грошові нагороди або подарки. Як повідомляє ред. З. Снилик, заплановано встановити спеціяльний фонд для розвитку тенісу і популяризації його серед молоді. Відатиме тим фондом турнірова комісія, а ініціятива в цій справі вийшла від д-ра З. Матківського, який і відатиме цими справами в рамках комісії.

Під час відкриття, в суботу по полудні до тенісистів і плаваків промовляли: голова комісії і провідник тенісових змагань інж. Роман Ракочий, головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис і голова УСЦАК Роман Куціль. Серед присутніх гостей були також головні рад-

(Закінчення на ст. 4)

Д-р Зенон Матківський (справа) грає без капелюха, але нагороди отримує в солом'яному „сомбреро". Нагороди він і Олександер Олинець отримали від Марії Душник і Йосипа Лисогора.

Константин Бень (справа) має вже великий склад трофеїв УНСоюзу. Цього року він добавив ще один, який йому вручає д-р Михайло Снігурович. Не розчарований програною Борис Кучинський приймає ґратуляції від Романа Татарського.

Свою першу чашу на Союзівці здобув д-р Леонід Каменецький з далекої Каліфорнії. Ґратулює йому Юрій Прокопець.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Незабутньої
ДРУЖИНИ й МАТЕРІ

бл. п.

ОЛЬГИ А. — ЛЮНИ ЛУЦЬКОЇ

дочки Покійних бл. п. о. крилошанина Іларіона й Ольги Цибик, із Назірної в Україні

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ

ЗА ВПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОЇ

в суботу, 17-го вересня 1983 р. рано, у:

РИМІ: Собор св. Софії;
ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: церква Христа Царя, год. 8-ма;
ЧИКАҐО: катедра Епархії св. о. Миколая, год. 8;
ДЕТРОЙТ: церква Непорочного Зачаття, год. 8:45;
НЮ ЙОРКУ: церква св. Юра, год. 8:30;
КЛІВЛЕНДІ: церква св. Йосафата, год. 8;
ТОРОНТО, Канада: церква св. Покрови при 30 Лідс, год. 8
ТАНДЕР БЕЙ, Канада: церква Преображення ГНІС, год. 9.

Просимо про молитви за впокій Душі Покійної. Замість квітів на свіжу могилу Покійної чи висловів співчуття, просимо, хто мав би добру волю, складати пожертви на Патріярший Фонд через Т-во Св. Софія в ЗСА, УНІГУ в Гарварді, НТШ, Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії, чи інші українські добродійні цілі.

Сердечно дякуємо за всі зложені дотепер пожертви на Служби Божі та на вище подані цілі.

Мґр. ОЛЕКСАНДЕР ЛУЦЬКИЙ — муж
ЗОРЯНА ЛУЦЬКА — дочка

В пам'ять ДОРОГОЇ ПРИЯТЕЛЬКИ
моїх родичів і моєї

бл. п.

МАРІЇ ПАСТЕРНАКОВОЇ

яка відійшла у ВІЧНІСТЬ 26-го серпня 1983 р.
в ТОРОНТО, Канада,
складаю 30.00 долярів
на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку.

Ярослава ГЕРАСИМОВИЧ ЯРОСЕВИЧ

ПОДЯКА

27-го червня 1983 року, з волі Всевишнього відійшла у Вічність

наша Найдорожча МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

СОФІЯ СТАРУХ з КОРДУБІВ

Цим складаємо найщирішу подяку: Преосвященному Владиці Кир Михаїлові Гринчишинові за відвідини Покійної в шпиталі; Всечеснішим отцям церкви св. І. Хрестителя: пароховi о. Ігуменові М. Кучмякові, о. М. Перетяткові, о. М. Кушкові за духовну опіку Покійної по смерти Її мужа о. крил. Миколи, а спеціяльно під час Її тяжкої недуги, та за організацію і відслуження похоронних відправ та слова розради для родини; нашому кузинові о. шамб. д-рові І. Біляничеві за провадження і відслуження похорону та за щирі слова прощання і розради під час похорону і тризни; п. проф. М. Добошеві та Паням і Панам з церковного хору св. Ів. Хрестителя за вшанування Покійної своїм співом похоронних відправ; Паням Марійської Дружини, а особливо п. А. Ґут за приготовання перекуски по відправах в Нюарку.

Дякуємо Родині, Приятелям, Знайомим і Людям Доброї Волі, які вшанували Покійну своєю участю в похоронах чи жертвами Служб Божих, квітами чи датками на добродійні цілі, та за вислови співчуття нам особисто, телефонічно чи писемно — хай Господь Вас за це нагородить.

Служби Божі жертвували: род. А. Білянич, род. Н. Вітковська, род. Дюбан, І. Жуковська, І. Захарків, Е. і д-р Е. Івашків, клюб св. Миколая — Мілвіл, О. і Р. Кобрин, А. і П. Комендер, А. і С. Косоноцкі, род. Ф. Луцишин, род. Ю. Мендюк, Б. і В. Микула, Н. і О. Мушкевич, О. і Д. Поташник, род. Різник, І. Сендецька, Е. і І. Турчан, К. Фриз, род. Ціхановських, Т. Чіх, М. Шепарович, М. і Ю. Шепарович.

Квіти жертвували: род. Бачинських, Л. і Т. Гуцал, род. д-р Б. Старух, род. Шепарович, Сестрицтво — Мілвіл.

На виховання українських священиків в Римі, Стемфорді і Роблінні зложили:
по 100 дол. — І. Захарків, М. і д-р Р. Струмінські, род. М. Черник;
84 дол. — співробітники О. Марків; 60 дол. — А. і Р. Кордуба;
по 50 дол. — М. і д-р І. Бачинські, Я. і О. Борачок, Д. Черник;
по 30 дол. — О. і В. Качинські, д-р Й. і д-р О. Ратич; 25 дол. — Г. і Р. Ратич;
по 20 дол. — А. і Д. Демедюк, Н. і д-р І. Куйдич, М. Перейма;
по 10 дол. — І. і М. Бульбов, М. і д-р І. Галій, Й. Корвальська, Г. і Б. Філінські;
по 5 дол. — А. Калита, М. Ланко; нез. дол. род. Юрчинських.
На пресовий фонд „Наше Життя" — 152 дол. зложили співробітники Т. Т. Старух з „Голосу Америки".
На Український Музей в Ню Йорку — 20 дол. жертвували О. і Я. Городецькі.

ДІТИ І ВНУКИ

Михайло Шиян (справа) вже третій рік підряд здобуває першенства на Союзівці. Йому і Андрієві Волошкові нагороди вручають інж. Роман Ракочий і Орест Кизик.

Інж. Юрій Савчак гратулює синові свого приятеля Олька Олиниця, Евгенові за перше місце в групі юнаків 16 років і нижче.

Роман Сидорак (справа) знову переміг Данилка Матківського. Нагороди їм вручили д-р Іван Флис і Аня Дидик.

Крайові тенісові...

(Закінчення зі ст. 3)

Ліда Савчак вправді не здобула чаші в Європі, але на Союзівці вона серед юначок перша. Гратулює їй Юрій Прокопець.

Марія Душник щойно вручила трофею її імени Юрієві Грабові, всесторонньому і прикладному спортовцеві, який, як кажуть спортовці, „не співає як грає і не грає як співає".

Перша нагорода за найкращий поступ у грі припала Маркові Надбережному. Вручив цьому юнакові її інж. Роман Ракочий.

Володимир Квас вручив багато нагород на Союзівці за 28 років свого урядування на пості управителя оселі. Тим разом інж. Роман Ракочий вшанував його в імені КЛК і всіх тенісистів.

ні Володимир Квас і Роман Татарський, управитель Союзівки Юрій Прокопець, голова УСЦАК-Схід Мирон Стебельський, провідник плавацьких змагань д-р Роман Слиж та інші.

В імені КЛК і всіх спортовців інж. Р. Ракочий вручив В. Квасові плякету за його 28-річний вклад в розвиток спорту на Союзівці.

Турніром провадила комісія в складі: інж. Р. Ракочий, інж. Ю. Савчак, З. Снилик, Орест Кизик, Юрій Петрикевич і д-р З. Матківський. Реєстрацією займалась Аня Дидик.

В пополудневих годинах в понеділок після останніх фіналів в групі молодших сеньйорів всім фіналістам вручили нагороди: д-р І. Флис, В. Квас, Р. Татарський, М. Душник, Р. Куціль, А. Дидик, Ю. Прокопець, Р. Ракочий, Ю. Савчак, З. Снилик, д-р М. Снігурович, інж. Т. Грицай і О. Кизик. Короткими словами Р. Ракочий, д-р І. Флис, Р. Куціль і Ю. Прокопець погратулювали переможцям, заохотили брати участь у всіх українських змаганнях і побажали успіхів в майбутньому. Після спущення прапорів д-р І. Флис офіційно закрив ці чергові ігрища.

До успіху турніру теж причинилась група жінок, які подбали про перекуску і додаткові влаштування під басейном для змагунів та допильновували спокою серед не завжди вирозумілих глядачів. В цій групі з Орестом Кизиком співпрацювали: Надія і Іванка Матківські, Ярослава Снилик, Іванка Шиян і Петруся Савчак.

Гарним жестом відзначився молодий український підприємець Іван Глинянський, який уфундував кілька пачок „Гейторейду" для змагунів тенісового турніру.

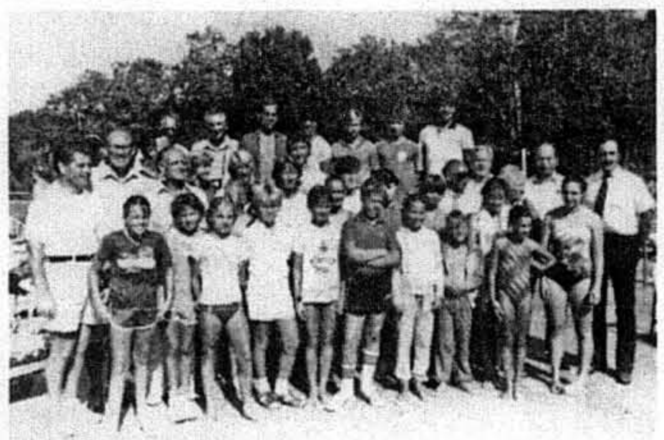
ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

27-мі плавацькі змагання, у яких брало участь 19 хлопців і 14 дівчат, відбулись в басейні Союзівки в суботу перед полуднем, а церемонія роздачі нагород — того ж дня по полудні біля басейну. Не зважаючи на меншу як у минулому чисельну участь змагунів, якісно змагання стояли на доброму рівні і поодинокі учасники встановили кілька нових рекордів.

Змаганнями проводила комісія в складі: д-р Роман Слиж, голова, Олесь Напора, головний секретар, Юрій Граб, суддя, Марко Криштальський, стартер, Христина Кушнір, Ірена Слиж, Богдан Яців, Ігор Сохан, Омелян Твардовський і Андрій Кушнір, члени. Відкрив змагання д-р Слиж, вітаючи змагунів і гостей.

Трофеї уфундовані УНСоюзом вручили: д-р І. Флис, М. Душник, В. Квас, Ю. Прокопець, Р. Куропась, М. Стебельський, О. Твардовський, І.Сохан, д-р М. Снігурович, Х. Кушнір, І. Слиж і Рома Сохан-Гадзевич.

У загальному точкуванні перші три місця зайняли: Пласт (Олбані), 54 точки, УСВТ „Ч.Січ" — 48, Пласт (Джерзі Сити) — 46.

Учасники плавацьких змагань з організаторами і гостями

Суддя Юрій Граб пояснює молодим змагунам правильний старт.

Переможцями в окремих конкуренціях були: хлопці (8-10 років) 25 метрів довільний стиль: Олесь Якубович (Пласт, Олбані), Степан Забняк (Союзівка), Андрій Бузан (Пласт Рочестер); 50 метрів довільний стиль: О. Якубович; 25 метрів-горілиць: С. Забняк; 25 метрів грудний стиль: А. Бузан, О. Якубович. С. Забняк; 25 метрів–метелик: А. Бузан.

Хлопці (11-12 років) 25 метрів довільний стиль: Юрко Граб (КЛК, Джерзі Сити) Роман Якубович (Пласт, Олбані), Марко Романеллі („Чорноморська Січ"),50 метрів довільний стиль: Р. Якубович; 25 метрів-горілиць: Р. Якубович, Ю. Граб; 25 метрів грудний стиль: Ю. Граб, Роман Ісаїв (Пласт, Олбані); 4х25 метрів, гінці довільний стиль: Р. Якубович, О. Якубович, Р. Ісаїв, Ю. Граб.

Хлопці (13-14) 50 метрів довільний стиль: Григорій Кушнір (Пласт, Джерзі Сити), Маркіян Стецура (Пласт Торонто), 50 метрів-горілиць: Івась Білон (УСВТ „Чорноморська Січ"), М. Стецура, 50 метрів-метелик: Г. Кушнір. 100 метрів змінний стиль: І. Білон. Хлопці (13-14 років) 4х50 метрів гінці-довільний стиль: Г. Кушнір, І. Білон, М. Стецура, А. Бузан.

Хлопці (15 років і вище 50 метрів довільний стиль: Марко Слиж (УСВТ „Чорноморська Січ"), Марко Якубович (Пласт, Олбані), Марко Надбережний (УСВТ „Чорноморська Січ") 100 метрів довільний стиль: Маркіян Ковалюк (Пласт, Монтреаль), М. Надбережний; 50 метрів-горілиць: Євген Сторожинський (Пласт, Клівленд), Іван Шматолоха (Пласт, Ню Йорк).

Хлопці (15 років і вище) 50 метрів грудний стиль М. Ковалюк; М. Слиж, М. Якубович; 50 метрів-метелик: Є. Сторожинський; 100 метрів змінний стиль: М. Ковалюк, Є. Сторожинський, М. Якубович; 4х50 метрів, гінці — змінний стиль: М. Ковалюк, М. Слиж, М. Якубович, Є. Сторожинський.

Дівчата (8-10 років) 25 метрів довільний стиль: Поля Бузан (Пласт, Рочестер), Таїса Бокало (УСВТ „Чорноморська Січ"), Андрея Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); 50 метрів довільний стиль: А. Кушнір; 25 метрів-горілиць: Т. Бокало; 25 метрів-грудний: П. Бузан, Т. Бокало; 25 метрів–метелик: П. Бузан, А. Кушнір.

Дівчата (11-12 років) 25 метрів довільний стиль: Ліса Шматолоха (Пласт Ню Йорк), Рената Данчевська (УВСТ „Чорноморська Січ") Ліля Коропей (Пласт, Ню Йорк); 50 метрів довільний стиль: М. Кушнір, Л. Шматолоха, Р. Данчевська; 25 метрів-горілиць: М. Кушнір. Уляна Бігун (Пласт, Джерзі Сити), Р. Данчевська; 25 метрів-метелик: М. Кушнір, Л. Шматолоха, Ліля Городиська (Пласт, Дітройт).

Дівчата (11-12 років) 4х25 метрів, гінці — довільний стиль: Л. Городиська, М. Шматолоха, Л. Коропей, М. Кушнір.

Дівчата (13-14 років) 50 метрів довільний стиль: Соня Могуча (Пласт, Пассейк) 50 метрів грудний стиль: С. Могуча.

Дівчата (15 років і вище) 50 метрів довільний стиль: Рома Кушнір (Пласт Ню Йорк), Тамара Могуча, (Пласт, Пассейк), Карена Романеллі (УВСТ „Чорноморська Січ").

Дівчата (15 років і вище) 100 метрів довільний стиль: Наталка Стецура (Пласт, Торонто; 50 метрів-горілиць: Р. Кушнір, Лариса Ісаїв (Пласт, Олбані) Н. Стецура. 50 метрів-метелик: Р. Кушнір, Л. Ісаїв; 100 метрів змінний стиль: Л. Ісаїв; 4х 50 метрів, гінці змінний стиль: Л. Ісаїв, К. Романеллі, Т. Могуча, Р. Кушнір.

Д-Р Т. ЗАЛУЦЬКИЙ ДОПОВІДАВ В ШВАЙЦАРІЇ

Монтро, Швайцарія (УААУП). Від 5-го до 9-го вересня ц.р. відбувся 43-ій інтернаціональний Конгрес Фармацевтичних Наук в Монтро, Швайцарія. Д-р Теодор Залуцький виступив там з науковою доповіддю. Д-р Залуцький є професором фармацевтичних наук і головою відділу фармацевтики в Говард університеті у Вашінгтоні.

Нюйоркчани...

(Закінчення зі стор. 1)

о. Володимир Базилевський та меценас Роман Гуглевич.

До ділової президії входять: Всеволод Саленко, голова; ред. Ольга Кузьмович, заступниця голови; Євген Стахів, пресовий референт; Роман Данилюк, організаційний референт; д-р Микола Шпитко, скарбник; інж. Петро Байбак, секретар та інші референти, зокрема референт організації автобусів (УБС) та другий містоголова з того ж Українського Братського Союзу.

На нараді також оголошено, що в неділю, 18-го вересня, за дозволом місцевих парохів, під усіма українськими церквами продаватимуться пропам'ятні жетони.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1983 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата зі звичайним порядком нарад. Просимо чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. — Ст. Васьків, предс., Теод. Кубарич, фін. секр., Ст. Мартинюк, кас., Мик. Завадецький і Ст. Приймак — чл. Управи.